

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרִשְׁת בִּי־תֵּעָא

מִבְּאָר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ג - חלק י"ב

קונטרס 672

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלִיטָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

בעזה ש"ת

**כולנו קוראים
את הזוהר**

כולנו הולכים בעז"ה

למרכז **בית ללב** בית שמש

היום ב' דר"ח אלול

יום רביעי פר' שופטים

בשעה 8:15 בערב

בביהכ"נ "הקלוז דחסידי ברסלב"

רחוב ר' מאיר בעל הנס 1 - רמת בית שמש ב'

לשמוע דברי אלוקים חיים

על גודל מעלת לימוד הזוהר הקדוש

מאת הרה"צ ר' **שלום יהודה גראס** שליט"א

כ"ק אדמו"ר מהאלמין - בית שמש

- להכניס אור הזוהר לנשמת כל יהודי ויהודי -

זכור! שעה אחת של לימוד בספר הזוהר בשבת קודש בשמחה

שקולה כנגד מיליון שנה לימוד הגלה

בטח אתה רוצה לדעת איך ? אז תגיע להדרשה ותזכה לשמוע

- איש בל יעדר -

תורתנו מגן לנו הוא ימליץ טוב בעדינו - זכותא דרשב"י עננו

**שי מיוחד ינתן בעז"ה מ"מפעל הזוהר העולמי" לכל משתתפי השיעור
יהיה בעז"ה זוכן לקניית ספרי "מפעל הזוהר העולמי" במחיר מסובסד**

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית בדרבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שְׁכֵנֹתָיִם (דברים לב) עֲלֶה אֶל הָרֵי הָעִבְרִים הִנֵּה הָרֵי נָבוּ וְגו'. וְרָאִיתָ אוֹתָהּ וְנִאֲסַפְתָּ אֶל עַמֶּךָ וְגו'. כַּאֲשֶׁר נִאֲסַף אֶהְרֹן אַחִיד וְגו' (שם). וּבִפְרֹשֶׁה זוּ יֵשׁ לָךְ לַחֲזֹר לְעוֹלָם, וּלְהַחְיֹת, וּלְהַכְנִס לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וּלְהַתְחַבֵּר בִּפְרֹשֶׁה זוּ בִּכְלָה שְׁלֹף, שְׁכֵנֹתָיִם בָּהּ (במדבר כה) הִנְנִי נֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם. וְלָכֵן לֹא אָמַר לָךְ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כָּאֵן רַד, אֲלֵא עֲלֶה. שְׁמַמְנוּ אִתָּה תְּכַנֵּס לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל.

וְכֵּה שְׁאָמַר בָּךְ, (דברים לד) וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת קִבְרָתוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה, אוֹי לְאוֹתָם אֲטוּמִי לָב, סְתוּמִי עֵינַיִם, שְׁלֹא יוֹדְעִים קְבוּרָתָךְ, שְׁהֵינִי אִתָּה מִבְּקֵשׁ רַחֲמִים מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֹא יִכְנִס אוֹתָךְ לְאוֹתָהּ קְבוּרָה שְׁבָה אִתָּה נִקְרָא מֵת. זֶהוּ שְׁכֵנֹתָיִם (יהושע א) מֹשֶׁה עֲבָדִי מֵת. וְאוֹתָם טַפְשִׁים אוֹמְרִים, וְכִי מֹשֶׁה הָיָה מִפְּחַד מִמִּיתָה, לְצֹאת מִהַעוֹלָם הִנֵּה לְעוֹלָם הַבָּא, כִּשְׁאֵר הַבְּרִיּוֹת! וְהֵם לֹא יוֹדְעִים שְׁקִיבֹתָךְ וּמִיתָתָךְ אֵיךְ הִיא.

שְׁכָךְ פִּרְשֵׁה חֲכָמֵי הַמִּשְׁנָה, שְׁמַתִּי חוּץ לְאַרְץ אֵינָם חַיִּים. לֹא אָמְרוּ שְׂאֵינָם עֲתִידִים לְהַחְיֹת, שְׁאֵלְמָלָא בָּךְ הֵיוּ כּוֹפְרִים בַּתְּחִיַּת הַמֵּתִים. אֲלֵא כָּאֵן סוּד גָּדוֹל. קְבוּרָתוֹ בְּצֵלָם שְׂאֵינֵנוּ הַגּוֹן לוֹ, שְׁהִיא (תהלים טו) אֶרֶץ צִיָּה וְעֵינָה בְּלִי מַיִם, וְאֵין מַיִם אֲלֵא תוֹרָה, וְכֵה (ישעיה גב) לֹא תֹאֵר לוֹ וְלֹא הָדָר. וְכֵי שְׂרֹאָה אוֹתוֹ בְּאוֹתוֹ צֵלָם - וְנִרְאָהוּ וְלֹא מִרְאָה וְנִחְמַדְהוּ. וְלָכֵן נִבְּוֹאת יִשְׁעִיָה (שם גב) הִנֵּה יִשְׁכִּיל עֲבָדִי, רוֹמֵז עֲלָיו.

וּמִשּׁוּם אוֹתָהּ קְבוּרָה הִנֵּה מִבְּקֵשׁ רַחֲמִים שְׁלֹא יָמוּת שֵׁם בְּחוּץ לְאַרְץ, לְפִי שְׁהִיָּה בְּאַרְץ צִיָּה רַעֲב וְעֵינָה וְצָמָא בְּלִי מַיִם, שְׁהִיא

(במדבר כז) (דף ר"פ ע"א) עֲלֶה אֶל הָרֵי הָעִבְרִים הִנֵּה הָרֵי נָבוּ וְגו', וְרָאִיתָ אוֹתָהּ וְנִאֲסַפְתָּ אֶל עַמֶּךָ וְגו', כַּאֲשֶׁר נִאֲסַף אֶהְרֹן אַחִיד וְגו'. וּבִהְיִי פִּרְשֵׁתָא, אִית לָךְ לְאַהֲדָרָא לְעֲלֻמָּא וּלְהַחְיֹת, וּלְאַעְלָא לְאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל, וּלְאַתְחַבְרָא בִּפְרֹשֶׁתָא דָּא בְּכָלָה דִּילָךְ, דְּכֹתִיב בָּהּ, (במדבר כה) הִנְנִי נֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם. וּבִגִּין דָּא לֹא אָמַר לָךְ קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא הֵכָא רַד, אֲלֵא עֲלֶה. דְּמַנִּיָּה, אִנְתָּ תִּהְיָ עָאֵל לְאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל.

וְכֵה דְאָמַר בָּךְ, (דברים לד) וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת קִבְרָתוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה. וְי לְאַיְנוֹן אֲטוּמִין לָבָא, סְתִימִין עֵינֵינוּ, דְּלֹא יָדְעִי קְבוּרָה דִּילָךְ, דִּהְוִית אִנְתָּ בְּעֵי רַחֲמֵי מְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּלֹא יִיעוֹל לָךְ בְּהֵהוּא קְבוּרָה, דְּכֵה אִנְתָּ מִתְקַרֵּי מֵת. הִדָּא הוּא דְּכֹתִיב, (יהושע א) מֹשֶׁה עֲבָדִי מֵת. וְאַיְנוֹן טַפְשָׁאֵי אֲמַרִין, וְכִי מֹשֶׁה הָיָה מִפְּחַד מִמִּיתָה, לְנִפְקָא מִהָאֵי עֲלֻמָּא, לְעֲלֻמָּא דְאִתִּי, כִּשְׁאֵר בְּרִיין. וְאַיְנוֹן לֹא יָדְעִין דְּקְבוּרָה דִּילָךְ, וּמוֹתָא דִּילָךְ אֵיךְ הִיא.

דְּהָבִי אוֹקְמוּהָ מְאִרִי מִתְנִיתִין, דְּמִתִּי חוּצָה לְאַרְץ אֵינָם חַיִּים. לֹא אֲמַרִי דְאֵינָם עֲתִידִים לְהַחְיֹת, דְּאַלְמָלִי בָּךְ הוּוּ בְּפִרִין בַּתְּחִיַּת הַמֵּתִים. אֲלֵא הֵכָא רְזָא רַבְרָבָא, קְבוּרָה דִּילִיָּה בְּצוּלְמָא דְלָאוּ הַגּוֹנָה לִיָּה, דְּאִיָּהִי (תהלים מב) אֶרֶץ צִיָּה וְעֵינָה בְּלִי מַיִם, וְלִית מַיִם אֲלֵא תוֹרָה, וְכֵה (ישעיה גב) לֹא תֹאֵר לוֹ וְלֹא הָדָר. וּמֵאֵן דְּחִזִּי לִיָּה בְּהֵהוּא צוּלְמָא, וְנִרְאָהוּ וְלֹא מִרְאָה וְנִחְמַדְהוּ. וּבִגִּין דָּא, נִבְּוֹאת יִשְׁעִיָּה (ישעיה גב) הִנֵּה יִשְׁכִּיל עֲבָדִי, קָא רְמִיז עֲלֵיהּ.

וּבִגִּין הֵהוּא קְבוּרָה, הִנֵּה בְּעֵי רַחֲמֵי דְלֹא יָמוּת תִּמְן בְּחוּצָה לְאַרְץ, לְפֻסֵּם דִּהְוִיָּה בְּאַרְץ

התורה. ולכן נאמר עליו, עלה אל הר העברים הזה. משפלותו הראה לו את מצלתו. אף על גב שאתה קבור במקום שלא הגון לך, ערם בלי לבושים שלך, שהם עור ובשר (תלבישני), נע ונד ממקומך ומטלטל וגולה, הרי פנחס שעשית עמו טוב, שעליך נאמר (במדבר כה) הנני נתן לו את בריתי שלום, הרי הוא יעשה עמך טובה, ובו תסתלק, בפרשה שלו. שבה הפלה שלך, שם תתיחד עמה כחתן עם פלתו.

שהרי אתה (תועלת גדולה לישראל בקבורתך), אם לא היית קבור מחוץ לארץ הקדושה, מחוץ לפלה שלך, לא היו ישראל יוצאים מהגלות, ובגללך נאמר (ישעיה ג) והוא מחלל מפשעינו. נעשית חל משום חטא ופשע של ישראל בקבורה שלך, שנאמר בך (דברים לד) ויקבר אתו בגי' ומה כתוב בקבורתך? (ישעיה מ) וכל גיא ינשא. כל שפל ונמוך ינשא בגללך, שהם ישראל, שהם שפלים מכל אמה ולשון. וכל הר וגבעה ישפלו, שהם הרשעים וגסי הרוח.

זהו ובחברתו נרפא לנו. בחבור שהתחבר עמנו בגלות, נרפא לנו. שאתה הוא כשמש שמאיר, שאף על גב שמתכנס בלילה, מאיר הוא ללבנה ולכל הפוככים והמזלות. בך אתה מאיר בכל בעלי הלכות וקבלות. ולך נשקים בנסתר, כמו מבוע שמשקה את האילנות פחת שרשיהם בנסתר עד שהתבקעו מימיו בגלילי. זהו שכתוב (משלי ה) יפוצו מעינתיה חוצה.

שאתה הוא גם כן, כמו שמש שהולך בימי החורף פחת המבועים, וכשמגיעה הגאולה, תהיה כמו שמש שהולך בקיץ

ציה רעב ועיף וצמא בלי מים, דאיהי אורייתא. ובגין דא אתמר עליה, עלה אל הר העברים הזה. משפלותא דיליה, אחזי ליה מעלתיה, אף על גב דאנת קבור באתר דלאו הגון לך, ערום בלא לבושין דילך, דאינון עור ובשר (תלבישני), נע ונד מאתר דילך, ומטלטל וגלי. הא פנחס דעבדת טיבו עמיה, דאתמר עלך, הנני נותן לו את בריתי שלום, הא איהו יעביד טיבו עמך, וביה תסתלק בפרשתא דיליה. דבה פלה דילך, תמן תתיחד עמה, כחתן עם פלתיה.

דהא אנת (תועלת גדול לישראל בקבורתך), אי לא הוית קבור לבר מארעא קדישא, לבר מפלה דילך, לא הוו ישראל נפקין מגלותא. ובגיןך אתמר, (ישעיה ג) והוא מחולל מפשעינו. אתעבדת חל בגין חוכה ופשע דישראל בקבורה דילך, דאתמר בך (דברים לד) ויקבור אותו בגיא. ומה כתיב בקבורה דילך. (ישעיה מ) כל גיא ינשא, כל שפל ונמוך ינשא בגינך, דאינון ישראל, דאינון שפלים מכל אומה ולישון. וכל הר וגבעה ישפלו, דאינון רשיעייא, וגסי הרוח.

והאי איהו, (ישעיה ג) ובחבורתו נרפא לנו. בחבורה דאתחבר עמנא בגלותא, נרפא לנו. דאנת הוא כשמשא דנהיר, דאף על גב דאתכנש בליליא, נהיר הוא בסיהרא, ובכל ככביא ומזלי. הכי אנת נהיר, בכל מארי הלכות וקבלות. ולך אשתקנין בגניזו, כמבועא דאשקי לאילנין תחות שרשיהון בגניזו, עד דאתבקע מימוי באתגלייא. דהא הוא דכתיב, (משלי ה) יפוצו מעינתיה חוצה.

דאנת הוא אוף הכי, כשמשא דאזיל בימי החורף תחות מבועין, וכד מטי

למעלה מהמבועים, ויהיו צוננים ברחמים. שפשא אתה תחמיהם, הם חמים בדין. בא רועה הנאמן וברך את המנוחה הקדושה ואמר, ודאי אתה הוא שפאיר לי בזמן שפאמר עלי (בראשית כח) כי בא השמש. כבה השמש, שהחשיף את אורו. יהי רצון שה' יאיר שמו עליך.

ועוד אמר המנוחה הקדושה, ודאי אתה הוא הכל, שפאמר (במדבר יב) אם יהיה נביאכם וגו'. ולכן כשהתגלגלה האם העליונה לך, אמרת (שמות א) אסרה נא ואראה את המראה הגדל הזה מדוע לא יבער הסנה. משום שהיא רחמים, נאמר בה לא יבער הסנה.

וחמשה אורות יש לה, שנקראו קרני החמה, עד הוד. ומשם ועד הוד היו מאירים בך, רועה הנאמן. וזהו ונתן הוד למשה, להודיע שכלם נתנו לך, אפילו עד הוד. ולכן פני משה כפני חמה. וחמשה אלה עולים לחמשים שערי בינה.

ובחמשה אלה נאמר שהם חמשה אור של יום הראשון, שהם כנגד חמש אצבעות של הימין נראו לך בסנה. משום שאתה עתיד להוציא את זרע אברהם מהגלות, שהוא זרע (אברהם) ימין. ומשם בינה, היא רחמים גמורים, תיד הגדולה. (אבל) מצד הגבורה, תיד החזקה, חמשה רקיע ביום שני, כנגד חמש אצבעות השמאל. אבל מצד זרעך - (שמות יד) ובני ישראל יצאים ביד רמה. שגוף ושתי זרועות ושתי שוקים כנגד חמש אצבעות, ה' ה' ה'. חמש אצבעות של יד ימין, וחמש של

פורקנא, תהא כשמשא דאזיל בקיץ לעילא ממבועין, ויהון צוננין ברחמי. דכד אנת תחומייהו, אינון חמין בדינא. אתא רעיא מהימנא, ובריה לבוצינא קדישא, ואמר ודאי אנת הוא דנהיר לי, בזמנא דאתמר עלי, (בראשית כח) כי בא השמש, כבה השמש, דאחשיף נהיריה. יהא רעוא, דיהו"ה ננהיר שמה עלך.

ועוד אמר בוצינא קדישא, ודאי אנת הוא כלא, (ס"א ויאמר וגו') דאמר, (במדבר יב) אם יהיה נביאכם וגו'. ובגין דא, פד אתגלייא אימא עלאה לך, אמרת (שמות א) אסורה נא ואראה את המראה הגדול הזה מדוע לא יבער הסנה. בגין דאיהי רחמי, אתמר בה לא יבער הסנה.

וחמש נהורין אית לה, דאתקריאו קרני החמה, עד הוד, ומתמן עד הוד, הוו נהרין בך רעיא מהימנא, והאי איהו ונתן הוד למשה, לאשתמודעא דכלהו לך אתייהיבו, אפילו עד הוד. ובגין דא, פני משה כפני חמה. ואלין חמש, סלקין לחמשין תרעין דבינה.

ובאלין חמש דאתמר, דאינון חמש אור דיומא קדמאה, דאינון לקבל חמש אצבעאן דימינא אתחזיא לך בסנה. בגין דעתיד אנת לאפקא זרעא דאברהם מן גלותא, דאיהו דרגא (דאברהם) ימינא. ומתמן בינה איהו רחמים גמורים, יד הגדולה. (אבל) מסטרא דגבורה, יד החזקה, חמש רקיע, ביום שני, לקבל חמש אצבעאן דשמאלא. אבל מסטרא דדרגא דילך, (שמות יד) ובני ישראל יוצאים ביד רמה. דגוף ותרין דרועין ותריין

שוקין, לקבל חמש אצבעאן, ה' ה' ה'. ה' אצבעאן דיד ימין, וה' דיד

יד שמאל, ושתי זרועות ושתי
שוקים וגוף, שהם חמש
שעולים י"ה.

אמר לו רועה הנאמן, ברנך
אתה לאם העליונה, אבל הי"ה
הזה שם לי"ה ה', משום מטה
האלהים, שהוא ו'. ואמר, ודאי
כך הוא. אמר לו רועה הנאמן,
המנונה הקדושה, לחזק את
דברך, שמראה הוא לזמין,
חשוב במראה, שנאמר בו (במדבר
יב) במראה אליו אתודע, ותמצא
מאתים ארבעים ושמונה,
שעולה בחשבון אברהם. אמר
המנונה הקדושה, בהתחלה
נראה לך מראה זה שנאמר בו
במראה אליו אתודע, ולאחר
שאמרת (שמות ג) אסרה נא ואראה
את המראה הגדול הזה, שהזכיר
בו חמש פעמים הסנה - פעת
התגלה לך המראה הזה
במאתים ארבעים ושמונה
מזויתיו, שהם בחמשה חמשי
תורה. קם רועה הנאמן ונשקו
וברכו.

אמר לו המנונה הקדושה,
המראה הזה לפעמים הוא באות
ה' - המראה הגדל, ולפעמים
הוא באות ב' - במראה אליו
אתודע, ולפעמים במ"ם - (יחזקאל
א) מראה מתניו ולמטה,
ולפעמים בכ' - כמראה אדם
עליו, ולפעמים בו' - (שמות כד)
ומראה כבוד ה', ולפעמים
למראה. לא היה לו להיות
תוספת אות כלל חוץ מב',
מבמראה. אלא ודאי המראה
הזה כלול הוא מעשר ספירות,
וכל אות מראה ספירה שלה,
כמו במראה באות כ' מראה על
פתר, וכך שאר האותיות, כל
אחת מראה על ספירה שלה.
ולא צריך כאן להאריך, ולחכם
במנינה.

שמאל, ותרין זרועין ותרין
וגוף, דאינון חמש דסלקין י"ה.

אמר ליה רעיא מהימנא, בריך אנת לאמא
עלאה. אבל האי י"ה שויןא לי"ה ה',
בגין מטה האלהים, דאיהו ו'. ואמר ודאי
הכי הוא. אמר ליה רעיא מהימנא, בוצינא
קדישא, לאתתקפא מלין דילך, דמראה איהי
לימנא, חשוב במראה דאתמר ביה (במדבר יב)
במראה אליו אתודע, ותשפח מאתן ותמניא
וארבעין, דסליק בחשבון אברהם. אמר
בוצינא קדישא, בקדמיתא אתחזי לך האי
חיזו, דאתמר ביה במראה אליו אתודע.
ולבתר דאמרת, (שמות ג) אסרה נא ואראה את
המראה הגדול הזה. דאדפיר ביה ה' זמנין
הסנה. כען אתגלייא לך חיזו דא, במאתן
ותמניא וארבעין פקודין אליו, דאינון
בחמשה חומשי תורה. קם רעיא מהימנא,
ונשיק ליה, וברוך ליה.

אמר ליה בוצינא קדישא, האי מראה, לזמנין
איהו באות ה' המראה הגדול. ולזמנין
איהו באות ב', במראה אליו אתודע. ולזמנין
במ"ם, (יחזקאל א) מראה מתניו ולמטה.
ולזמנין בכ' (שם) כמראה אדם עליו. ולזמנין
בו', (שמות כד) ומראה כבוד יי'. ולזמנין למראה.
לא הוה ליה למהוי תוספת את כלל, בר ב'
מן במראה. אלא ודאי, האי מראה כלילא
איהי מעשר ספירן, וכל את אחזי ספירה
דילה, כגון כמראה באות כ', אחזי על פתר,
והכי שאר אתון, כל חד אחזי על ספירה
דילה. ולא צריך לארכא הקא, ולחפימא
ברמיזא.

וּבְמֵה חַיִּינֹת אֵית לָהּ, וּדְמִינֹת וּמְרָאוֹת
אֵית לָהּ, וְכֹלָ אֲשַׁתְּמוּדַע בְּעֵין הַשֶּׁכֶּל
דְּלָבָא, דְּאֶתְמַר בֵּה הֶלֶב יוֹדַע הֶלֶב מִבֵּין. וּמַה
דְּאָמַר, (הוֹשַׁע יב) וּבִיד הַנְּבִיאִים אֲדַמָּה. דְּמִינֹן
לָאו אֵיהוּ, אֶלָּא בְּשֶׁכֶּל דְּלָבָא, וְלָאו בְּדְמִינֹן
דְּעִינָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (יִשְׁעִיָּה מ) וְאֶל מִי
תְּדַמִּינִי וְאֶשְׁוֶה. (יִשְׁעִיָּה מ) וְאֶל מִי תְּדַמִּינֹן אֶל.
וְאֵית חַיִּינֹת פִּגְוֹן הַחֹזִים בְּפֹכְכִים, אֲבָל
חַיִּינֹן דְּנִבְוָאָה אֵיהוּ בְּחַיִּינֹן לִילָה.

דְּמִינֹת וּחַיִּינֹת, פִּגְוֹן הַמִּבֵּין דְּבַר מֵתוּף
דְּבַר מֵתוּף דְּבַר, וְהַמְדָּמָה דְּבַר
לְדְבַר. אֲבָל מְרָאָה, שֶׁהוּא בְּעֵין
הַשֶּׁכֶּל, הוּא כְּאוֹר שְׁמַאֲרִי בְּבֵת
עֵין. שֶׁבֵת הִיא עֵין שְׁחֹרָה. (שִׁיר
הַשִּׁירִים א) שְׁחֹרָה אֲנִי וְנֶאֱמָר, אוֹר
שְׁמַאֲרִי בֵּה אוֹתוֹ לִבְנֵי שְׁלֹפְנִים.
וּבֵת עֵין זֶה הִיא גֵר מְצוּנָה, אוֹר
שְׁמַאֲרִי לָהּ מִבְּפִנִּים, וְתוֹרָה אוֹר.
אֲמַר הַמְּנוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, הִנְנוּ מֵה
שְׁמַאֲרִיתִי, שְׂכַעַת בְּתוֹרָה הַתְּבַלָּה
לָךְ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשִׁכְנִיתוֹ,
וְזֶהוּ יְהוָה. בְּמֶרְאָה אֱלֹהִי
אֶתְוֹדַע. בְּמֶרְאָה - אֲמַר
הַעֲלִינָהּ. נוֹדַע לָךְ בְּדַעַת. בֵּן
יְהוָה. בְּחִלּוֹם אֲדַבֵּר בּוֹ, אוֹת ה"א
אֶחָרֹנָה.

חֲלָמָא - בְּסִתּוּס עֵינַיִם, וּמִשּׁוּם זֶה
נִקְרָאת אֶסְפֶּקְלָרְיָה שְׁאִינָה
מְאִירָה. נְבוּאָה הִיא מְרָאָה
בְּפִתִּיחַת עֵינַיִם. וְשִׁלְשָׁה גִּוּוֹנִים
בְּעֵין כְּנַגַּד שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת,
שֶׁבִּהֶם מְאִירָה בֵּת יְחִידָה, שְׁתֵּי
כְּנָפֵי הָעֵין, נִצָּח וְהוּד. הַמְרָאָה
לֹא נִרְאָה אֶלָּא בֵּהֶם, כְּשֶׁהֵם
פְּתוּחִים, הוּא מְרָאָה בְּהִקְיָן.
וְכִשְׁהֵם סְגוּרִים, הוּא מְרָאָה
בְּחִלּוֹם.

אֲמַר לוֹ רַעְיָה הַנֶּאֱמָן, בְּרוּךְ
אַתָּה לְקַדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, קוּם
הַשְׁלֵם מִצְוֹת לְהֹאֲרִי בֵּהֶן מְרָאָה
אֵיהוּ עֲלִינֹן בֵּהֶם לְקַדּוֹשׁ בְּרוּךְ

וּבְמֵה חַיִּינֹת אֵית לָהּ, וּדְמִינֹת וּמְרָאוֹת
אֵית לָהּ, וְכֹלָ אֲשַׁתְּמוּדַע בְּעֵין הַשֶּׁכֶּל
דְּלָבָא, דְּאֶתְמַר בֵּה הֶלֶב יוֹדַע הֶלֶב מִבֵּין. וּמַה
דְּאָמַר, (הוֹשַׁע יב) וּבִיד הַנְּבִיאִים אֲדַמָּה. דְּמִינֹן
לָאו אֵיהוּ, אֶלָּא בְּשֶׁכֶּל דְּלָבָא, וְלָאו בְּדְמִינֹן
דְּעִינָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (יִשְׁעִיָּה מ) וְאֶל מִי
תְּדַמִּינִי וְאֶשְׁוֶה. (יִשְׁעִיָּה מ) וְאֶל מִי תְּדַמִּינֹן אֶל.
וְאֵית חַיִּינֹת פִּגְוֹן הַחֹזִים בְּפֹכְכִים, אֲבָל
חַיִּינֹן דְּנִבְוָאָה אֵיהוּ בְּחַיִּינֹן לִילָה.

דְּמִינֹת וּחַיִּינֹת, פִּגְוֹן הַמִּבֵּין דְּבַר מֵתוּף
דְּבַר, וְהַמְדָּמָה דְּבַר לְדְבַר. אֲבָל
מְרָאָה דְּאֵיהִי בְּעֵין הַשֶּׁכֶּל, אֵיהִי כְּאוֹר דְּנִהֲרִי
בְּבֵת עֵינָא. דְּבֵת עֵינָא אֵיהִי אוּכְמָא. שְׁחֹרָה
אֲנִי וְנֶאֱמָר, אוֹר דְּנִהֲרִי בֵּה הֵהוּא חֲוֹרוֹ דְּלָגוּ.
וְהֵאִי בֵת עֵינָא, אֵיהִי (מִשְׁלִי ו) גֵר מְצוּנָה. נִהוּרָא
דְּנִהֲרִי בֵּה מְלָגוּ, וְתוֹרָה אוֹר.

אֲמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא הֵינְנוּ מְאִי דְּאֶמִינָא
דְּכַעֵן בְּאוּרִייתָא אֶתְגַּלְיָא לָךְ קְדִישָׁא
בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתָהּ, וְהֵאִי אֵיהוּ יְהוָה,
בְּמֶרְאָה אֱלֹהִי אֶתְוֹדַע. בְּמֶרְאָה, אִימָא עֲלָאָה.
אֶתְוֹדַע, לָךְ בְּדַעַת. בֵּן יְהוָה. בְּחִלּוֹם אֲדַבֵּר בּוֹ,
ה"א בְּתֶרְאָה.

חֲלָמָא, בְּסִתּוּמוֹ דְּעֵינַיִן. וּבִגִּין דָּא אֶתְקִרִיאַת
אֶסְפֶּקְלָרְיָא שְׁאִינָה מְאִירָה. נְבוּאָה
אֵיהִי מְרָאָה בְּפִתִּיחוֹ דְּעֵינַיִן. וְשִׁלְשָׁה גִּוּוֹנִין
בְּעֵינָא, לְקַבֵּל תְּלַת אֲבָהֵן. דְּבִהוֹן נִהֲרָא בֵּת
יְחִידָה, תְּרִין כְּנָפֵי עֵינָא, נִצָּח וְהוּד. מְרָאָה
לֹא אֶתְחַזֵּיא אֶלָּא בִּהוֹן, כִּד אֵינּוֹן פְּתִיחִין,
אֵיהִי מְרָאָה בְּהִקְיָן. וְכִד אֵינּוֹן סְגִירִין, אֵיהִי
מְרָאָה בְּחִלּוֹם.

אֲמַר לִיה רַעְיָא מְהִימָנָא, בְּרִיךְ אַנְתָּ לְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, קוּם אֲשָׁלִים פְּקוּדִין,
לְאַנְהֲרָא מְרָאָה אֵיהוּ עֲלָאָה בִּהוֹן, לְקוּדְשָׁא

הוא. אָמַר לוֹ הַמְנוּרָה הַקְדוּשָׁה, ייִּי הִיא בַת
עֵינִי, (משלי י) כִּי גַר מִצְוָה וְתוֹרָה אֹרֵךְ הַיּוֹם
שֶׁמֶאִיר בָּהּ ה', שְׁלֹשֶׁת גּוֹנֵי הָעֵינִי וְשִׁמְתִי כִנְפֵי
הָעֵינִי. תִּמְשָׁה אֹרֵךְ מֵאִירִים בָּהּ מִבְּחוּץ, ה'
עֲלִינָהּ שֶׁהִיא אֹרֵךְ הַמְרָאָה.

הַשְׁלָמָה מִהַהֲשַׁמּוּת סִימָן טז

מִצְוָה לִיבֶם אֶשֶׁת הָאָדָם. וְסוּד זֶה הָרִי בְּאֶרְצוֹ,
שֶׁהוּא עוֹשֶׂה טוֹב וְאֶמֶת עִם אֲחֵיו הַמֵּת שֶׁלֹּא
יִפְרֹת מִהָעוֹלָם הַהוּא. מִשּׁוּם שְׁאוֹתוֹ אָדָם
שָׁמַת בְּלֹא בָנִים, לֹא עָבַר כְּתָל שֶׁל בְּרוּל
לְהַכֵּס תוֹךְ הֵיכַל הַמֶּלֶךְ. מִשּׁוּם שֶׁכְּתָל שֶׁל
בְּרוּל קִים בֵּין הָעוֹלָם הַזֶּה לְעוֹלָם הָאֲחֵר,
וְאֲחֵר אוֹתוֹ הַכְּתָל עוֹמְדִים אֵלָיו וְשׁוֹשִׂים רַבּוּא
מִלֵּאכֵי חֲבֵלָה, וְכֻלָּם נִקְרָאִים בְּעֵלֵי מַגְנִים,
בְּעֵלֵי אֵיכָבָה. תְּרַבּוּת מְשַׁנָּנוֹת שֶׁל אֵשׁ לוֹהֲטוֹת
בִּידֵיהֶם.

וְתוֹךְ אוֹתוֹ כְּתָל יֵשׁ (יב) שְׁשִׁים אֵלָיו הֵיכָלוֹת
שֶׁל חֲשָׁף. וְכָל הֵיכָל וְהֵיכָל יֵשׁ בּוֹ חֲלוּנוֹת
פְּתוּחִים לְגִיחָהֶם. וְכָל אֵלּוֹ שֶׁלֹּא זָכוּ בְּבָנִים
בְּעוֹלָם הַזֶּה, כְּאֲשֶׁר יוֹצֵאִים מִמֶּנּוּ וְהוֹלְכִים
לְהַכֵּס לְאוֹתוֹ עוֹלָם אֲחֵר וּפְגַעוּ תוֹךְ אוֹתוֹ
כְּתָל, וְיוֹצֵאִים כָּל אֵלּוֹ בְּעֵלֵי מַגְנִים וְטוֹרְדִים
אוֹתָם, וּמַכְנִיסִים אוֹתָם תוֹךְ אֵלּוֹ הֵיכָלוֹת
וְיוֹשְׁבִים שָׁם עַד שֶׁיִּגְאָלוּ.

וּבְכָל יוֹם יוֹם טוֹעֲמִים טַעַם שֶׁל גִּיחָהֶם, אֵף
עַל גַּב שֶׁהוּא זָכָאִי, חוּץ מֵאֵם שֶׁזָּכָחוּ גְדוּלָּה
וְזָכוּת אֲבוֹתָיו. וְאֵלּוֹ הֵם שֶׁהִשְׁתַּדְּלוּ בָהֶם וְלֹא
יָכְלוּ. מִשּׁוּם שֶׁכָּל אֵלּוֹ שֶׁלֹּא הִתְפַּשְׁטָה מֵהֶם
הַצּוּרָה שֶׁל מַעֲלָה בְּזָה הָעוֹלָם, לֹא עוֹלִים תוֹךְ
הָעוֹלָם הַהוּא. וְכָל אֵלּוֹ שֶׁלֹּא הִשְׁתַּדְּלוּ בְּזָה
הָעוֹלָם בְּבָנִים, כְּאֲשֶׁר יוֹצֵאִים מִזֶּה הָעוֹלָם
מִתְקַרְבִּים תוֹךְ הַכְּתָל הַזֶּה, וְיוֹצֵאִים אוֹתָם
בְּעֵלֵי מַגְנִים וְטוֹרְדִים אוֹתָם בְּאֵשׁ לוֹהֲטָה.

עֲלֵמָא אַחֲרָא וּפְגַעוּ גוֹ הַהוּא כּוֹתֵלָא. וְנִפְקִין כָּל אֵינוֹן מֵאִרֵי תְּרִיסִין
וְטוֹרְדִין לוֹן, וְעָאֲלִין לוֹן גוֹ אֵינוֹן הֵיכָלִין וְיִתְבִּין תַּמָּן עַד דִּתְפַּרְקוּן.

וּבְכָל יוֹמָא וְיוֹמָא טַעֲמִין טַעֲמָא דְגִיחָהֶם, אֵף עַל גַּב דְּאִיְהוּ זָכָאִה. כָּר אִי
זְכוּתִיה סְגִי וְזָכוּתָא דְאַבְהֶן. וְהֵי אֵינוֹן דְּאִשְׁתַּדְּלוּ בָהּ וְלֹא יָכְלוּ.

בְּגִין דְּכָל אֵינוֹן דְּלֹא אִתְּפַשְׁט מִנְהוֹן דִּיוֹקְנָא דְלְעִילָא בְּהָאִי עֲלֵמָא לֹא
עָאֲלִין גוֹ הַהוּא עֲלֵמָא. וְכָל אֵינוֹן דְּלֹא אִשְׁתַּדְּלוּ בְּהָאִי עֲלֵמָא בְּבָנִין כָּד
נִפְקִי מִהָאִי עֲלֵמָא קְרִיבּוּ גוֹ הָאִי כּוֹתֵלָא וְנִפְקִין הִנְהוּ מֵאִרֵי תְּרִיסִין
וְטוֹרְדִין לוֹן בְּנוֹרָא מִלְּהָטָא.

כְּרִיף הוּא. אָמַר לִיָּה בּוֹצִינָא
קְדִישָׁא, ייִ אִיְהִי בַת עֵינָא, כִּי גַר
מִצְוָה וְתוֹרָה אֹרֵךְ הַיּוֹם דְּנִהֲרִי בָּהּ
ה', ג' גּוֹנִין דְּעֵינָא, וְתִרִין כִּנְפֵי
עֵינָא. חֲמֵשׁ אֹרֵךְ נִהֲרִין בָּהּ מִלְּגָאוּ,
ה' עֲלָאָה דְּאִיְהִי אֹרְךָ מִרְאָה.

הַשְׁלָמָה מִהַהֲשַׁמּוּת (סִימָן ט"ז)

פְּקוּדָא לִיבֶם אֶשֶׁת הָאָדָם. וְרָזָא דָא
הָא אוֹקִימָנָא, דְּאִיְהוּ עֲבִיד
טִיבּוּ וְקָשׁוּט עִם אַחוּהִי מִיתָא,
דְּלֹא לִישְׁתַּצִּי מִהָהוּא עֲלֵמָא. בְּגִין
דְּהָהוּא כָּר נֵשׁ דְּמִית בְּלֹא בָנִין לֹא
אֲעִבֵר כּוֹתֵלָא דְּפִרְזָלָא לְמִיעֵל גוֹ
פִּלְטִירִין דְּמִלְכָּא. בְּגִין דְּכִתְלָא
דְּפִרְזָלָא קִיִּימָא בֵּין הָאִי עֲלֵמָא
לְעֲלֵמָא אַחֲרָא, וְכִתְרָה הָהוּא כּוֹתֵלָא
קִיִּימָן אֵלָיו וְשִׁיתִין רִיבּוּא מִלְּאָכֵי
חֲבֵלָה, וְכִלְהוּ אֲקִרוֹן מֵאִרֵי תְּרִיסִין,
מֵאִרֵי דְבָבּוּ. סִיפֵי שְׁנָנִין דְּנוֹרָא
מִלְּהָטִין בִּידֵיהֶוּ.

וְגוֹ הַהוּא כּוֹתֵלָא אִית (יב) שִׁיתִין
אֲלֵפֵי הֵיכָלִין דְּחֲשׁוּכָא. וְכָל
הֵיכָלָא וְהֵיכָלָא אִית בִּיה פּוֹין
פְּתִיחָן לְגִיחָהֶם. וְכָל אֵינוֹן דְּלֹא זָכוּ
בְּבָנִין בְּהָאִי עֲלֵמָא, כָּד נִפְקִין
מִיָּה וְאֲזִלִין לְאַעֲלָא לְהָהוּא

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפרא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וקראונו יראיו. וזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידיה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזאנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמת בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקנים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עיינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהה את שמך הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא). מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הדפוס) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תַּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדִשְׁתָּא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וְיַחוּס וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֲהֵלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵם מִפְּנִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִּתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלֹלֶה בְּשַׁעְרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברוכיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

"בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר
יפקון ביה מן גלותא ברחמי"

"הדיה ביום ההוא יתקע ב
שופר גדול"